

DOCHTER VAN DE VUURHOEDER

Angeline Boulley

Dochter van de vuurhoeder

Vertaald uit het Engels door Harmien Robroch

the house of books

Oorspronkelijke titel: *Firekeeper's Daughter*

Oorspronkelijk uitgegeven door: Henry Holt, een onderdeel van Macmillan Publishing Group LLC, New York 2021

© Angeline Boulley, 2021

© Vertaling uit het Engels: Harmien Robroch, 2022

© Nederlandse uitgave: The House of Books, Amsterdam 2022

Omslagillustratie: Moses Lunham

Omslagontwerp: Rich Deas en Kathleen Breitenfeld

Omslagontwerp Nederlandse uitgave: Mark Hesseling, Wageningen

Auteursfoto: © Marcella Hadden

Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 443 6396 8

ISBN 978 90 443 6397 5 (e-book)

NUR 302

www.thehouseofbooks.com

www.overamsteluitgevers.com

OVERAMSTEL

uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor mijn ouders, Donna en Henry Bouley senior
en hun liefde voor verhalen.*

Ik ben een bevroren standbeeld van een meisje in het bos. Alleen mijn ogen bewegen, ze flitsen van het pistool naar hun geschrokken blik.

Pistool. Schrik. Pistool. Ongeloof. Pistool. Angst.

BOEM-BOEM BOEM-BOEM BOEM-BOEM.

Het pistool met de korte loop schudt in de trillende hand die het op mijn gezicht richt.

Ik ga dood.

Mijn neus kriebelt omdat ik een vette zoetigheid ruik. Die ken ik. Vanille en minerale olie. WD-40. Iemand heeft het gebruikt om het pistool schoon te maken. Meer geuren: dennennaalden, vochtig mos, ranzig zweet en kattenpis.

BOEM-BOEM BOEM-BOEM BOEM-BOEM.

De trillende hand maakt een hakkend gebaar met het pistool, alsof het een hakmes is. Elke diagonale beweging richting de grond geeft me hoop. Beter een willekeurig doel dan ik.

Maar dan slaat de schrik me weer om het hart. Het pistool. Opnieuw op mijn gezicht gericht.

Mama. Ze overleeft mijn dood niet. Eén kogel en we zijn allebei dood.

Een dappere hand wil het pistool pakken. Uitgestrekte vingers. Eisend. Geef hier. Nu.

BOEM-BOEM BOEM-

Ik denk aan mijn moeder als de knal alles verandert.

DEEL I

WAABANONG
(NAAR HET OOSTEN)

**VOLGENS DE BEGINSELEN VAN DE OJIBWE BEGINT ELKE REIS
IN OOSTELIJKE RICHTING.**

1

Ik begin mijn dag voor zonsopgang, trek mijn sportkleden aan en leg een snufje *semaa* aan de oostkant van een boom waar het zonlicht de tabak als eerste zal raken. Gebeden beginnen met een offergave van semaa en het delen van mijn spirituele naam, mijn Clan en waar ik vandaan kom. Ik voeg altijd een extra naam toe om er zeker van te zijn dat de Schepper weet wie ik ben. Een naam die me met mijn vader verbindt – omdat ik eerst een geheim was en daarna een schandaal.

Ik dank de Schepper en bid voor *zoongidewin*, omdat ik moed nodig heb voor wat ik moet doen als ik mijn acht kilometer heb hardgelopen. Ik heb het al een week voor me uitgeschoven.

Het wordt lichter als ik in de oprit mijn rekoefeningen doe. Mijn broer klaagt over mijn lange warming-up als hij samen met mij loopt. Ik vertel Levi altijd dat mijn langere, grotere en dus superieure spieren een intensievere voorbereiding nodig hebben voor een topprestatie. De ware reden, die hij maar suf zou vinden, is dat ik tijdens het stretchen de juiste anatomische namen van alle spieren opnoem. Niet alleen de oppervlakkige spieren, maar ook de diepe. Ik wil dit najaar een voor-sprong hebben op de andere eerstejaars tijdens anatomiecollege.

Tegen de tijd dat ik klaar ben met mijn warming-up tuurt de zon door de bomen. Eén zonnestraal valt op mijn semaa-offergave. *Niishin!* Het is goed.

De eerste kilometer is altijd het zwaarst. Ik zou willen dat ik nog in bed lag met mijn kat, Herri, die met zijn gespin het tegengestelde doet van de wekker. Maar als ik doorzet, vindt mijn ademhaling haar ritme, vergezeld door het zwaaien van mijn dikke paardenstaart. Mijn benen en armen werken dan op de automatische piloot. Dat is het moment

waarop ik in een trance raak en deel uitmaak van deze wereld, maar ook van iets anders, en de kilometers gaan dan in een halfbewuste waas voorbij.

Mijn route loopt over de campus. Het mooiste uitzicht in Sault Ste. Marie, Michigan, is aan de andere kant. Ik blaas een kus naar het nieuwste studentenhuus van Lake State, Fontaine Hall, vernoemd naar mijn grootvader aan moeders kant. Mijn grootmoeder Mary – ik noem haar GrootMary – stond erop dat ik afgelopen zomer een jurk droeg tijdens de openingsceremonie. Ik had zin om boos te kijken op de foto's, maar wist dat mijn opstandigheid mijn moeder meer pijn zou doen dan dat het GrootMary boos zou maken.

Ik steek door via het parkeerterrein achter de studentenvereniging en ren naar het noordelijk deel van de campus. De steile oever biedt een schitterend uitzicht over het water van St. Mary's River, tot aan de Sault Ste. Marie International Bridge naar Canada en de stad Sault Ste. Marie in Ontario. In de bocht in de rivier ten oosten van de stad ligt de mooiste plek van heel de wereld: Sugar Island.

De opgaande zon verbergt zich achter een laaghangende, donkere wolk aan de horizon achter het eiland. Ik blijf vol ontzag staan. Zonnestralen komen als een waaier uit de wolk, alsof Sugar Island de bron is. Een koele bries trekt aan mijn t-shirt, bezorgt me kippenvel, terwijl het half augustus is.

'*Ziisabaaka Minising.*' In het Anishinaabemowins fluister ik de naam van het eiland, die mijn vader me heeft geleerd toen ik nog klein was. Het klinkt als een gebed. Mijn vaders familie, van de Firekeepers, maakt net zozeer deel uit van Sugar Island als de door de bron gevoede beken en suikeressdoorns.

Als de wolk wegtrekt en de zon haar stralen terugwint, duwt een windvlaag me naar voren. Terug naar mijn loop en de taak die voor me ligt.

Drie kwartier later stop ik bij EverCare, een verzorgingshuus een paar straten bij mijn huus vandaan. Mijn loop vandaag leek wel achterste-voren, de eerste kilometer ging goed en daarna werd het steeds zwaarder.

Het lukte maar niet om mijn runner's high te vinden, alsof het een luchtspiegeling was waar ik net niet bij kon.

'Goeiemorgen, Daunis,' zegt mevrouw Bonasera, de hoofdverpleegkundige, van achter de balie. 'Mary heeft een goede nacht gehad. Je moeder is er al.'

Nog hijgend zwaai ik naar haar, zoals ik altijd doe.

De gang lijkt met elke stap langer te worden. Ik zet me schrap voor de mogelijke reacties op mijn nieuws. Ik stel me voor dat een gefronste wenkbrauw teleurstelling, ergernis en het terugnemen van eerdere lof betekent.

Misschien moet ik ze morgen pas over mijn besluit vertellen.

Mevrouw B. had niets hoeven zeggen: de zware rozenlucht in de gang verklapt mijn moeders aanwezigheid. Als ik de eenpersoonskamer binnenloop, is ze de dunne armen van mijn grootmoeder aan het insmeren met rozenlotion. Een vers boeket gele rozen draagt bij aan het bloemige verzadigingsniveau.

GrootMary woont nu zes weken in EverCare en de maand daarvoor lag ze in het ziekenhuis. Ze kreeg een hersenbloeding tijdens mijn eindexamenfeest. Elke ochtend ga ik bij haar langs, dat hoort bij het Nieuwe Normaal. Zo noem ik het als je wereld zo erg door elkaar geschud is dat hij nooit meer dezelfde wordt, ook al blijf je het proberen.

Mijn grootmoeders ogen vallen op mij. Haar linkerwenkbrauw schiet omhoog in herkenning. Met haar rechterkant kan ze niets duidelijk maken.

'*Bon matin*, GrootMary.' Ik kus haar op beide wangen en doe een stap naar achteren, zodat ze me kan bekijken.

Vroeger baalde ik van haar kritiek op mijn stijlkeuze. Maar nu? Haar enkelzijdige frons bij het zien van mijn oversized t-shirt voelt als het volmaakte slapshot op goal.

'Kijk.' Speels til ik de zoom omhoog en laat mijn gele hardloopbroekje zien. 'Niet halfnaakt.'

Ze rolt met haar ogen, al is het bijna onmerkbaar, maar halverwege wordt haar blik glazig. Het is alsof iemand het licht in haar ogen op willekeurige momenten aan- of uitdoet.

‘Geef haar even,’ zegt mama, terwijl ze verdergaat met het insmeren van GrootMary’s armen.

Ik knik en bekijk GrootMary’s kamer. Het grote venster met uitzicht op een speelveldje. Het schrijfbord met het opschrift: HALLO! MIJN NAAM IS MARY FONTAINE EN MIJN VERPLEEGKUNDIGE waar iemand zijn naam kan invullen. De regel onder MIJN DOELEN is leeg. Verschillende ingelijste foto’s staan rond de vaas met rozen. GrootMary en opa Lorenzo op hun trouwdag. Een dubbellijstje met mama en oom David als biddende engelen in hun witte Eerste Communie-outfit. Mijn eindexamenfoto in een zilveren lijst gegraveerd met EINDEXAMENJAAR 2004.

Bij het zien van de laatste foto van de vier Fontaines bij elkaar – ik, mama, oom David en GrootMary – bij mijn laatste hockeywedstrijd, krijg ik een megabrok in mijn keel. Avonden lang viel ik in slaap terwijl ik luisterde naar mijn moeder en haar broer die lachten, kaartspelletjes deden en in hun zelfverzonnen kindertaal praatten – een mengelmoes van Frans, Italiaans, afgekort Engels en zelfbedachte onzinwoorden. Maar dat was voordat oom David in april overleed en GrootMary, ontroostbaar, twee maanden later een intracerebrale bloeding kreeg.

Mijn moeder lacht niet in het Nieuwe Normaal.

Ze kijkt op. Haar jadegroene ogen staan vermoeid, zijn bloeddorlopen. Ze heeft vannacht niet geslapen, maar heeft als een bezetene het huis lopen boenen, terwijl ze met oom David praatte alsof hij op de bank toekeek hoe ze afstofte en dweilde. Dat doet ze vaak. In de donkerste uren van de nacht word ik dan wakker als mijn moeder hem over haar eenzaamheid en spijt vertelt. Ze weet niet dat ik hun geheimtaal vloeiend spreek.

Terwijl ik wacht tot mijn grootmoeder weer zichzelf wordt, pak ik een lippenstift uit de mand op het nachtkastje. GrootMary vindt het uiterst belangrijk om de dag met een volmaakt rode glimlach te begroeten. Ik laat het matrood over haar dunne lippen glijden en denk aan mijn gebed voor moed van daarstraks. Zoongidewin betekent dat je je angsten dapper onder ogen ziet. Mijn hand trekt; het gouden buisje lippenstift beweegt als de wiebelende pen van een seismograaf.

Mama is klaar met de lotion en geeft GrootMary een zoen op haar

voorhoofd. Ik heb zo vaak van die zoenen gehad dat ik er nu een warme echo van op mijn eigen voorhoofd voel. Ik hoop dat GrootMary dat goede medicijn voelt, ook als het licht niet brandt.

Toen mijn oma in het ziekenhuis lag, hield ik bij hoe vaak ze in een kwartier tijd, op een vast tijdstip van de dag, met haar ogen knipperde. Mama had geen bezwaar tegen mijn registratie, totdat ze zag dat ik daarnaast ook nog LICHT AAN en LICHT UIT had geturfd. Het totaal aantal keer knipperen veranderde niet, maar het percentage alerte bewegingen (LICHT AAN gedeeld door het aantal keer knipperen) begon af te nemen. Mijn moeder raakte zo overstuur toen ze die score zag dat ik mijn knipperregistratie nu verberg in GrootMary's kamer en hem alleen tevoorschijn haal als mama er niet is.

Het gebeurt. GrootMary knippert met haar ogen en stelt haar blik scherp. LICHT AAN. Opeens is ze er weer, die indrukwekkende kracht van de natuur, de Fontaine-matriarch.

'GrootMary,' zeg ik snel. 'Ik stel mijn studie aan de universiteit van Michigan uit en ga vakken volgen aan Lake State. Alleen het eerste jaar.' Ik houd mijn adem in, zet me schrap voor haar teleurstelling in mijn wijziging van Het Plan: Daunis Lorenza Fontaine, arts.

In het begin ging ik erin mee omdat ik wilde dat ze trots op me zou zijn. Ik was opgegroeid met het gefluisterde leedvermaak van anderen over Het Grote Schandaal van Mary en Lorenzo Fontaines Volmaakte Leven. Ik deed zo lang en zo overtuigend alsof, dat haar plan ook mijn plan werd. Ons plan. Ik hield van dat plan. Maar dat was Vroeger.

GrootMary kijkt me aan met de tederheid van mijn moeders zoenen. Stilzwijgend communiceren mijn grootmoeder en ik. Ze begrijpt waarom ik ons plan heb moeten aanpassen.

Mijn neus kriebelt door de dreigende tranen van opluchting, verdriet, of allebei. Misschien is er een woord in het Anishinaabemowins voor het moment waarop je na een tragedie in het puin houvast vindt.

Mama rent om het bed heen en duwt me zo stevig tegen zich aan dat de lucht uit mijn longen wordt geknepen. Haar blijde gesnik trilt door me heen. Ik heb mijn moeder gelukkig gemaakt. Dat wist ik wel, maar ik had niet verwacht dat ik zelf zo opgelucht zou zijn. Ze had lopen

drammen dat ik thuis moest blijven, had zelfs Levi aangemoedigd me over te halen om niet ver weg te gaan studeren. Mama had me in januari gesmeekt om het toelatingsformulier van Lake State in te vullen als verjaardagscadeau voor haar. Ik had ermee ingestemd, omdat ik dacht dat het echt nooit zover zou komen. Wel dus.

Een vogel klapt tegen het raam. Mijn moeder schrikt en laat me los. Ik heb nog maar drie stappen naar het raam gezet als de vogel opvliegt en zijn vlucht hervat.

Oma Pearl – mijn *Anishinaabe nokomis* aan de Firekeeper-kant van de familie – dacht dat een vogel die tegen het raam aan vloog ongeluk bracht. Dan rende ze naar buiten met een verweerde hand tegen haar mond geslagen, mompelde *o o o* als ze zijn gebroken nek zag, waarna ze haar zussen riep om te bedenken welke tragedie er stond te gebeuren.

GrootMary zou het gewoon domme pech noemen. Niets meer dan een onbedoeld gevolg van een schone ruit. *Indiaans bijgeloof heeft niets met feiten te maken, Daunis.*

Mijn *Zhaaganaash* en Anishinaabe grootmoeders leken totaal niet op elkaar. De ene zag de wereld als een oppervlak, terwijl de andere verbindingen en beginselen zag die veel meer omvatten dan onze eigen wereld. Dat krachtenspel brengt me al mijn hele leven in tweestrijd.

Toen ik zeven was, logeerde ik een weekend in oma Pearls huis met het dak van teerpapier op Sugar Island. Ik werd huilend van de oorpijn wakker, maar de laatste veerboot naar het vasteland was al weg. Ik moest in een kopje plassen en ze goot de inhoud in mijn oor, terwijl ik met mijn hoofd op haar schoot lag. Toen ik die zondag weer thuis was en bij GrootMary en opa Lorenzo at, vertelde ik vol trots hoe slim mijn andere oma wel niet was. *Oma Pearl had mijn oorpijn met mijn plas genezen!* GrootMary walgde bij het idee en keek een ogenblik later naar mijn moeder alsof het haar schuld was. Er brak iets in tweeën in mij toen ik zag hoe mijn moeder zich schaamde. Ik leerde dat er momenten waren waarop ik een Fontaine moest zijn en andere momenten waarop ik veilig een Firekeeper kon zijn.

Mama loopt weer naar GrootMary, trekt de kasjmier deken opzij om een spichtig, bleek been in te smeren. Ze maakt zichzelf kapot door zo

voor mijn oma te zorgen. Mama is ervan overtuigd dat ze beter wordt. Mijn moeder is nooit goed geweest in het accepteren van onaangename waarheden.

Een week geleden werd ik wakker tijdens een van mama's schoonmaakaanvallen.

Ik ben zoveel kwijtgeraakt, David. En nu zij. Als Daunis vertrekt, j'disparaitrai.

Ze gebruikte het Franse woord voor 'verdwijnen'. Vervagen. Sterven.

Achttien jaar geleden veranderde mijn komst mijn moeders wereld. Het verwoestte het leven dat haar ouders voor haar hadden uitgestippeld. Ik ben het enige wat ze nog heeft in deze wereld.

Oma Pearl zei altijd tegen mij: *nare dingen komen in drieën.*

Afgelopen april is oom David overleden.

GrootMary had in juni een hersenbloeding.

Als ik thuisblijf, kan ik de derde nare gebeurtenis voorkomen. Zelfs als het betekent dat ik Het Plan iets langer moet uitstellen.

'Ik moet ervandoor.' Ik geef mama en GrootMary een zoen. Zodra ik het verzorgingshuis uit ben, begin ik te rennen. Meestal wandel ik de paar straten naar huis als coolingdown, maar vandaag sprint ik tot aan de oprit. Happend naar adem laat ik me onder mijn gebedsboom zakken. En wacht tot ik weer op adem kom.

Wacht tot het normale deel van het Nieuwe Normaal begint.

2

Lily's Jeep rijdt met piepende banden de oprit op. Mijn beste vriendin is in het zwart gekleed, zoals altijd, en springt de auto uit, zodat ik achterin kan. Oma June zit naast haar met een hoofddoek onder haar kin geknoopt en donkerbruine ogen die nauwelijks boven het dashboard uitkomen. Het is een wonder dat de kleine Lily en haar overgrootmoeder iets op de weg kunnen zien.

Lily is al mijn beste vriendin vanaf het moment dat ze op haar elfde bij oma June kwam wonen. We lijken absoluut niet op elkaar, en niet alleen omdat we in lengte verschillen. Ik ben zo bleek dat de andere *Nish*-kinderen me een spook noemen, en ik heb iemand mij een keer 'die bleke zus van Levi' horen noemen. Toen Lily nog bij haar Zhaaganaash-pa en zijn vrouw woonde, moest ze uit de zon blijven, zodat haar roodbruine huid niet nog donkerder zou worden. We leerden allebei al op jonge leeftijd dat er een Aanvaardbaar Anishinaabe Huidskleurcontinuüm is, en iedereen die daarbuiten valt, krijgt met verschillende versies van dezelfde bagger te maken.

Lily's glimlach wordt geaccentueerd met glanzend zwarte lippenstift. Hij wordt nog breder als ze mijn outfit bekijkt – een spijkerbroek met daarboven een van mijn vaders ijshockeytruien die tot halverwege mijn bovenbenen valt.

'Lady Daunis in haar mooiste japon. Het is mij een genoeg uw chauffeur te zijn.' Ze maakt een buiging.

Ik grijns en het is alsof ik een rugzak vol met mijn schoolboeken afdoe.

'Laat mij toch achterin zitten. Het is zoveel moeite voor jou,' zegt oma June, die kijkt hoe ik de stoel naar voren klap en mijn meer dan een meter tachtig lange lijf op de achterbank wurm. 'Alsof ik een baby

zie terugkruipen in de baarmoeder.’ Dat zegt ze elke keer als we allebei met Lily meerijden.

‘Echt niet, oma June, jij bent de beste rijder die er is.’

Je laat een Oudste geen plaatsmaken voor jou. Dat doe je gewoon niet.

Onderweg naar ons werk zetten we oma June vaak af bij de bejaardensoos van Sault, afhankelijk van wat ze als lunch serveren. Ze bestudeert en vergelijkt de maandmenu’s van de twee lunchprogramma’s voor bejaarden altijd alsof ze bingo aan het spelen is en bijna een volle kaart heeft. Als oma June vindt dat er bij de Zhaaganaash een betere maaltijd te halen valt, laat ze zich door Lily afzetten bij de bejaardensoos in Sault. Anders wordt ze door een stambusje opgehaald voor de rit per veerboot naar het Nokomis-Mishomis Oudstencentrum op Sugar Island voor de lunch en sociale activiteiten.

‘Heb je het gedaan?’ Lily kijkt me veelbetekenend aan in de achteruitkijkspiegel.

‘Ja.’

‘Veilig?’ vraagt oma June. We schieten in de lach en als Lily haar auto iets te snel de bocht door stuurt, gieren zelfs haar banden het uit.

‘Nee, oma,’ zegt Lily. ‘Daunis heeft haar moeder en oma verteld dat ze niet naar de universiteit van Michigan gaat. Het is officieel... de universiteit van Lake Superior State, schat!’ Ze slaakt een hoge kreet uit het raam waar een paar toeristen op de stoep van schrikken. Lily heeft me tevergeefs geprobeerd die typische lee-leekreet te leren waarmee sommige Nish-vrouwen een prestatie aangeven.

Oma June kijkt over haar schouder naar mij en fronst haar wenkbrauwen. Ik verwacht dat ze me gaat zeggen dat ik rechtop moet zitten. Dat zou GrootMary doen.

‘Mijn meisje, sommige boten zijn gemaakt voor de rivier, andere voor de oceaan.’

Ik denk dat oma June gelijk heeft. Ik weet alleen niet wat voor boot ik ben.

Lily kijkt me meelevend aan in de achteruitkijkspiegel. Een mengsel bestaat in wetenschappelijke termen uit twee of meer materialen die geen chemische reactie veroorzaken. Zoals olie en azijn. Lily weet dat

ik me zo voel: verdrietig dat ik niet in Ann Arbor ben, maar blij dat ik mijn eerste jaar samen met haar studeer. Beide emoties bestaan los van elkaar, maar wervelen samen in mij.

We rijden langs souvenirwinkels aan de ene kant van de straat. Aan de andere kant stroomt de rivier waar een menigte toeristen kijkt hoe een driehonderd meter lange vrachtboot door de sluizen van Soo Locks wordt geschut.

Ik weet nog dat we afgelopen herfst naar het centrum van Ann Arbor gingen voor een rondleiding over de campus. GrootMary's enthousiasme stond in schril contrast met mama's irritante vragen over misdaadcijfers. Oom David – die vrijwel altijd mijn moeders kant koos – bleef volhouden dat ik ver van huis moest gaan studeren. Maar voor mij betekende de universiteit van Michigan veel meer dan een opleiding. Het betekende vrij zijn van de roddels die me al mijn hele leven omringen.

Daunis Fontaine? Was haar vader niet die ijshockeyspeler, Levi Firekeeper? Hij was een van de weinige indianen van Sugar Island die talent had.

Ik weet nog dat hij Grace Fontaine met kind schopte. Het rijkste, witste meisje uit de stad.

Was hij niet degene die zich klem zoop tijdens een feest op Sugar Island en zijn auto met haar naast zich om een boom heen vouwde?

Wat erg dat hij toen zijn benen brak! Net toen de scouts kwamen kijken. Het einde van zijn hockeycarrière.

Mary en Lorenzo stuurden hun dochter naar familie in Montreal, maar toen ze terugkwam met een dochttertje van drie maanden, was Levi al met een ander getrouwd en had hij Levi junior.

Ik heb gehoord dat saai Grace tegen haar ouders in opstand kwam toen ze het meisje probeerden weg te houden bij Levi en al die indianenfamilieleden.

Ach, en toen die tragische toestand...

We rijden langs een reclamebord waarop meestal geadverteerd wordt door Superior Shores Casino and Resort, maar de afgelopen maand heeft de Sugar Island Ojibwe Tribe er zijn geregistreerde stamleden op aangemoedigd om te gaan stemmen tijdens de stamverkiezingen van vandaag. Gisteravond heeft iemand er graffiti op gespoten en twee letters veranderd, zodat er staat: GA STEMMEN! PIJP DE MACHT!

‘Daar zou ik voor stemmen,’ zegt oma June. Lily en ik liggen weer slap.

Dan begint oma te tieren dat het niet uitmaakt wie de verkiezingen wint, omdat die lui alleen maar opkomen voor zichzelf en niet de leden.

‘Als ik doodga moet je me beloven dat de stamraad mijn kist draagt...’ Ze zwijgt even theatraal. ‘... zodat ze me nog één keer in de kou kunnen zetten.’

Ik lach met oma June mee. Zoals gebruikelijk zit mijn beste vriendin hoofdschuddend achter het stuur.

‘Teddie had zich verkiesbaar moeten stellen,’ zegt Lily. ‘Zij zou ze allemaal verpletteren, of niet?’

Mijn tante Teddie is de slimste persoon die we kennen. Ze is retestoer. Er zijn wat opruiers binnen de stam die willen dat Sugar Island zich onafhankelijk verklaart van de Verenigde Staten. Als ze tante ooit voor hun halfbakken plan weten te strikken, zou de hele operatie nog lukken ook.

‘Eh, tante zegt dat ze meer kan betekenen als directeur van het Inheems Gezondheidscentrum,’ zeg ik.

Oma June doet een duit in het zakje. ‘Ze zou nooit winnen, ik ook niet. Teddie zegt waar het op staat. Kiezers hebben liever mooie leugens dan de lelijke waarheid, of niet dan?’

Lily knikt, ook al hebben we geen van beiden kiesrecht bij de stamraadverkiezingen, aangezien we niet zijn ingeschreven.

‘Te veel mensen vergeten de oude manieren, vergeten dat we een matriarchaal volk zijn,’ zegt oma June. ‘Luister goed naar mij, meiden. Sterke Ojibwe-vrouwen zijn net als het getijde en doen ons denken aan krachten die te sterk zijn om te beheersen. Zwakke mensen zijn bang voor die kracht. Ze stemmen niet voor een *Nish kwe* voor wie ze bang zijn.’

Nu ben ik degene die instemmend knikt bij de waarheid van mijn Oudste.

Als we bij de bejaardensoos van Sault arriveren, parkeert Lily op haar unieke manier in, door vooruit in te steken en met de voorkant van de auto tot aan de bumper van haar voorligger te rijden. We stappen allebei uit om oma June te helpen uitstappen. Die blijft even staan voordat ze de soos binnenloopt.

‘Teddie en ik hebben geheimen. Zijn met te veel mannen het bed

in gedoken.’ Ze steekt opstandig haar kin uit. ‘Nou ja, dat en een strafblad.’ Lily en ik kijken elkaar met grote ogen aan, terwijl oma June ons uitzwaait.

Eenmaal in de auto schateren we het uit van het lachen.

‘Holy shit,’ zegt Lily. ‘Ik weet dat oma June een verleden heeft, maar denk je dat Teddie echt een strafblad heeft?’ Ze rijdt achteruit tegen de bumper van de auto achter ons en voegt dan in.

‘Tante zegt dat al die verhalen over haar “jeugdige ondeugendheden” gelul zijn.’

‘Over ondeugendheden gesproken, zijn we klaar voor morgen?’ vraagt Lily, als we naar het satellietreservaat op het vasteland rijden.

‘Ja. We moeten het vieren,’ zeg ik, en ik richt me op de positieve kant van mijn besluit.

‘Je zat zo in de zenuwen over GrootMary? Hoe reageerde ze?’

‘Ze, eh... liet me weten dat het oké is.’ Ik ben weer ontroerd door het moment tussen mijn oma en mij toen ik besepte dat ze de situatie duidelijk zag en begreep.

‘Zie? Jij maakt je altijd druk om niks,’ zegt Lily.

We komen aan bij de Chimakwa Arena. Er zijn twee kieslokalen voor de verkiezingen van de stamraad vandaag: een hier in het gemeenschapscentrum en een in het Oudstencentrum op Sugar Island. Aan beide kanten van Ice Circle Drive staat al een rij auto’s. Lily hobbelt de stoep op om op het gras te parkeren.

Ze ziet dat ik kijk of ik iemand van de reservaatpolitie zie. Lily’s creatieve parkeertalent trekt altijd de aandacht van de politie.

‘Heb je TJ al gezien? Moeten we hem echt agent Kewadin noemen?’ Ze rilt. ‘Je hebt hem toch niet uitgenodigd voor het feest?’

‘Nee, ik heb geen agent van de reservaatpolitie uitgenodigd voor ons feest,’ zeg ik pissig. ‘Ik ben niet degene die het om de andere week weer aanlegt met mijn ex.’

Lily kijkt me koeltjes aan. Haar mond trekt, maar ze zegt niets. Net als we aan het begin van de rij auto’s zijn, slaat ze me op mijn rug. Hard.

‘Au! Verdomme!’ Ik draai me om en zie dat mijn beste vriendin me onschuldig aankijkt.

‘Wat nou? Er zat een zwarte vlieg op je rug zo groot als een kolibrie.’
Dan grijnst ze.

We schieten in de lach. Onze lach is net zo sprankelend als ik me voel, nu ik weet dat alles goed komt.

Een groep stamleden zwaait met verkiezingsplakaten voor hun favoriete kandidaat, terwijl kiezers Chimakwa binnenlopen om hun stem uit te brengen. Een dame schiet overeind als we dichterbij komen en biedt ons zelfgebakken koekjes aan.

‘Ze staan niet ingeschreven,’ verklaart haar partner koeltjes.

De koekjesmevrouw zet de schaal met lekkers neer en zegt kil: ‘Fijne dag.’

We zijn afstammelingen en geen geregistreerde leden van de Sugar Island Ojibwe Tribe. Mijn vader staat niet op mijn geboorteakte en Lily voldoet niet aan de minimale bloedlijnvereisten om lid te zijn. We zien de stam nog steeds als de onze, ook al staan we met onze neus tegen de ruit gedrukt naar binnen te kijken.

‘Alsof we hun stomme rotkoekjes willen,’ sputtert Lily, en ze klinkt precies als oma June.

Ik herinner haar er maar niet aan dat we allebei onze lippen aflikten bij het zien van die schaal.

Het is stampvol in de hal. Kiezers staan in de rij voor de sportzaal die dienstdoet als kieslokaal. Ouders zetten hun kinderen af voor het Niibing Programma. Dit zomerprogramma voorziet in fulltime kinderopvang voor kinderen die begeleide activiteiten nodig hebben die zijn bedoeld om hen af te matten, maar die er eerder in slagen om ons als groepsleiders uit te putten.

Vlak voordat we ieder naar onze eigen groep gaan, geeft Lily me een duw. ‘Toedeloe.’

We doen onze speciale handdruk: een high five voor het lange meisje, de low five voor het onderdeurtje, ellebogen tegen elkaar, voetstoot, handpalmen naar voren en duimen om elkaar heen voor de vlinderfladderfinale.

‘*Doewie*, nerd!’ Lily wil altijd het laatste woord hebben.

3

Als het tijd is voor de laatste activiteit van de dag breng ik mijn groep van negen- en tienjarigen naar de kleedkamer om een trui, muts en handschoenen aan te trekken, voor het vrij schaatsen. Ik maak er een Ojibwe-taalles van en noem de naam van de kledingstukken in het Anishinaabemowins, terwijl ik ze aantrek.

‘*Naabikawaagan,*’ zeg ik tot slot, terwijl ik de sjaal om mijn nek sla en we het ijs op stappen.

‘Hé, Bubble.’ Vanaf de andere kant van het ijs roept Levi me bij mijn minst favoriete bijnaam.

Op vrijdagmiddag schaatsen de Sault Ste. Marie Superiors samen met de kinderen. De Supes zijn een eliteteam in de Junior A-competitie, een springplank voor jongens die voor een universiteit of op professioneel niveau hopen te spelen. GrandMary noemt de Supes een ‘finishing school’ voor ijshockeyspelers.

Mijn jongere broer, die komend jaar eindexamen doet, is tot aanvoerder verkozen, terwijl dit pas zijn tweede jaar in de ploeg is. In het Bovenschiereiland in Michigan worden de Supes als ijshockeygoden gezien – wat betekent dat Levi een soort Zeus is en iets bijzonders bezit dat zelfs natuurlijk talent en hard werken overstijgt.

We lijken totaal niet op elkaar. Ik ben het evenbeeld van onze vader. Maar papa’s gelaatstrekken pasten bij de rest van zijn lichaam, terwijl de mijne net karikaturen zijn. Levi lijkt op zijn moeder, tot de kuiltjes, de bronskleurige huid en lange wimpers aan toe. Papa was een ijshockeygod, dus die mazzel heeft Levi ook gehad. Bovendien kan mijn broer erg charmant zijn, vooral als hij iets wil.

Levi en een van de nieuwe Supes schaatsen met de vijf- en zesjarigen,

onder wie mijn nichtjes, Perry en Pauline, allebei zes jaar oud.

‘Tante Daunis!’

Ik vind het heerlijk als de tweeling mij ‘tante’ noemt. Ik laat mijn eigen groep alleen en schaats naar ze toe.

‘Tante, wist jij dat het vandaag vrijdag de dertiende is?’ Pauline klinkt als een schooljuf.

‘Oom Levi zegt dat ongeluk alleen maar verzonnen bullshit is,’ merkt Perry op.

Ik kopieer Paulines schooljuftoon. ‘Levi, wist jij dat nette ooms en tantes niet vloeken in het bijzijn van jonge, beïnvloedbare kinderen?’ De Supe die naast Levi staat gniffelt. ‘Zie, de Nieuwe weet wat ik bedoel.’

‘Jamie,’ zegt de Nieuwe. ‘Ik ben Jamie Johnson.’

‘Eh. Laat eerst maar eens zien wat jij het team te bieden hebt, voordat ik je naam onthou,’ zeg ik.

Het nummer ‘Hey Ya!’ van OutKast schalt door de ijsshal als ik mijn extralange sjaal afdoe. Perry en Pauline grijpen de uiteinden vast en ik sleep de tweeling met me mee over het ijs.

Papa deed dat vroeger met Levi en mij – aan beide uiteinden een kind en het midden als een harnas rond zijn middel. Papa’s sjaal was jadegroen, net als mama’s ogen. Perry wil harder. Dat kind is het gelukkigst op lichtsnelheid met haar lange blauwzwarte haar achter zich als het condensatiespoor van een straalvliegtuig. Impulsief schaats ik met vier snelle slagen terug naar Levi. Perry slaakt een gillette, maar Pauline wordt er niet warm of koud van.

Vlak voordat ik bij mijn broer ben, draai ik een kwartslag en duw mijn ijzers in het ijs. De ijskrullen spatten tegen Levi en de Nieuwe aan. Ik grijns als ze een seconde te laat naar achteren springen. Levi vindt het wel grappig, maar de Nieuwe kijkt me geschokt en vol ontzag aan en zijn mond valt open.

Ik kijk wat de tweeling doet. Perry probeert mijn stop na te doen. Ze valt, maar staat direct weer op. Pauline glijdt door tot ze tegen de boarding aan klappt en valt dan achterover. Ik weet zeker dat er niets aan de hand is, maar schaats toch naar haar toe. De Nieuwe volgt me.

Als ik bij haar ben, kijkt ze met een brede grijns naar me op. Haar

mooie gezicht heeft een donkere amberkleur – volmaakt en prachtig goudbruin. Ze wappert met haar wanten naar me.

‘Til me op!’ vraagt ze smekend.

Ik weet nog dat ik als kind een keer hard was gevallen en met mijn helm op het ijs was gesmaakt. Papa stond direct naast me met die diepe, klinkende stem. *N’Daunis, bazigonjisen!* Ik krabbelde overeind, terwijl sterretjes voor mijn ogen dansten. *Goed zo, mijn meisje!*

Als ik val, is mijn vaders stem de donder die de bliksem volgt en me zegt dat ik moet opstaan.

‘O, niets aan de hand,’ zeg ik.

Ze gilt van pret als de Nieuwe haar overeind helpt.

‘Je had haar moeten laten liggen tot ze als een slak bevroest,’ zeg ik tegen hem. Ik doe mijn best om niet te lachen als hij Pauline over het ijs zwiert en met haar meelacht. Mensen staan te kijken en ik ben niet van plan om de roddelaars iets te geven om over te kletsen.

Ik kijk of ik Lily zie. Ze wordt omringd door kleuters die achter hun kleurrijke plastic stoeltjes vooruit schuifelen. Ze kijkt me aan en maakt een obscene gebaar met haar hand en tong. Lily is het kennelijk eens met iedereen die, sinds vorige week toen de ploeg voor het seizoen 2004-2005 bekend werd gemaakt, non-stop heeft lopen zemelen over de nieuwe Supe.

Jamie Johnson is een waanzinnig lekker ding.

Jamie Johnson ziet er mysterieus uit met zijn litteken.

Wat jammer dat Jamie Johnson een vriendin heeft. Nou, dat duurt vast niet lang.

En het ergste...

Hé, Daunis, wil je Levi vragen of hij mij wil aanwijzen als Jamie Johnsons Supe-ambassadeur?

Ik werp heimelijk een blik op hem. Empirisch gezien is Jamie geloof ik wel een knappe jongen. Hij heeft grote donkere ogen en donkerbruin haar met krullen die alle kanten op gaan. Ik ben meer geïnteresseerd in het litteken dat van de buitenkant van zijn rechterwenkbrauw tot aan zijn kaak loopt. Ik bestudeer het. Het lijkt geen abnormaal littekenweefsel zoals bij een keloïd, dus is het een hypertrofisch litteken.

‘Levi heeft me over jou verteld. Jij gaat aan de universiteit van Michigan studeren,’ zegt Jamie, terwijl hij kijkt hoe de tweeling terug-schaatst naar hun groepsleider.

‘O, ik... eh... de plannen zijn veranderd.’ Ik kijk Levi aan die bij ons komt staan. ‘Ik ga naar Lake State. Mijn moeder heeft me nodig.’ Ik schraap mijn keel. ‘Vanwege... vanwege alles wat er speelt.’

Ik zeg niets over de waarschuwing van oma Pearl dat nare dingen altijd in drieën komen.

‘Je blijft?’ roept Levi. ‘Joehoe!’ Mijn broer tilt me op en zwiert me in het rond tot ik misselijk ben. Lachend geef ik hem een mep op zijn rug. Zijn blijdschap werkt aanstekelijk.

Levi zet me neer. ‘Nu hebben we dit weekend iets om te vieren. Morgenavond om acht uur feest in het grote huis, toch? Met ijskoud bier.’

‘Lily en ik zullen er zijn.’

Nog altijd juichend schaatst Levi als de Rattenvanger van Hamelen weg met een rij kinderen achter zich aan die zijn schaatsslag kopiëren.

‘Dus, je blijft.’ Jamies glimlach wordt weerspiegeld in zijn ogen, en de laatste sporen van misselijkheid doen een radslag in mijn buik.

Niet-empirisch gezien is Jamie Johnson een spetter als zijn ogen zo glinsteren.

Hij blijft praten. ‘Jammer dat je niet in ons jaar zit. Maar goed, je hebt in elk geval niet mijn oom Ron als natuurkundeleraar.’

Ik knik, terwijl mijn neus begint te prikken en ik mijn kaken op elkaar klem.

‘Is dat niet goed?’ Jamies stem klinkt bezorgd.

‘Nee. Maar... Jouw oom heeft het werk van mijn oom overgenomen op Sault High.’ Ik zie voor me hoe oom David de gasvlam van een bunsenbrander regelt en er gaat een vloedgolf van verdriet door me heen. En woede.

Jamie wacht tot ik nog iets zeg.

‘Hij is een paar maanden geleden overleden. Het was afschuwelijk.’ Ik corrigeer mezelf. ‘Het is nog steeds afschuwelijk.’

Als iemand overlijdt, wordt alles aan hen verleden tijd. Behalve het verdriet. Verdriet blijft in de tegenwoordige tijd.

Het is nog erger als je boos bent op die persoon. Niet alleen omdat hij dood is gegaan. Maar om de manier waarop.

Mijn moeder viel flauw toen ze het nieuws over oom David hoorde. Toen de politie later met details kwam, bleef ze volhouden dat hij al meer dan dertien jaar nuchter was. Geen druppel alcohol sinds de dag dat mama terugkwam van de campusbibliotheek en mij als vijfjarig kind op de bank aantrof waar ik een bewusteloze oom aan het voorlezen was. Ze hield stug vol dat haar broer sindsdien nooit meer drank of drugs had gebruikt. Nooit meer.

‘Wat erg, Daunis.’

Mijn naam klink anders met zijn stem die bijna hees is van bezorgdheid. Hij rekt mijn naam uit tot *Dawwwness*, in plaats van de manier waarop mijn Firekeeper-familie hem uitspreekt: *Dah-niss*.

Lily roept me en tuit haar lippen in de richting van de boarding, waar Teddie staat te wachten. Mijn tante wenkt me. Ik schaats naar haar toe, een beetje verrast als Jamie me volgt.

‘Hoi, ik kwam stemmen en gelijk de meiden ophalen, maar nu is er iets op mijn werk.’ Tante ziet Jamie. ‘Hoi, ik ben Teddie Firekeeper. Jij bent zeker de nieuwe Supe over wie iedereen praat. Het is bijzonder als een inheemse speler voor de ploeg wordt geselecteerd. Waar kom je vandaan?’

‘Jamie Johnson, mevrouw.’ Hij steekt zijn hand uit. ‘Overal vandaan. We zijn veel verhuisd.’

Tante ziet er heel netjes uit, in een broekpak met een prachtige kralenketting met een bloemetjesmedaillon. Toch zie ik in haar nog iets van het meisje dat je een stomp zou hebben verkocht als je haar Theodora noemde.

‘Ik bedoel, van welke stam ben je?’ verduidelijkt ze.

‘Cherokee, mevrouw. Maar ik ben niet bij familie opgegroeid.’

Ik werp een blik op Jamie. Ik kan me niet voorstellen hoe het is om zonder familieleden om me heen op te groeien. Ik heb zoveel familie, niet allemaal bloedverwanten, die ik al mijn hele leven ken. En een heleboel matriarchen en minimatriarchen in opleiding.

‘Moet ik nog een tijdje op de meiden passen, tante?’

‘Komt het uit?’ Ze klinkt opgelucht. ‘Ik moet weer naar mijn werk. De T-shirts voor de vaccinatiecampagne van volgende week zijn binnengekomen, en er staat een uil op die zegt: *Niet negeren. Vaccineren!*’ Tante schudt haar hoofd. ‘En werkelijk niemand heeft dat gezien voordat ze driehonderd shirts bestelden?’

‘Holy shit!’ Lily komt net op tijd aangeschaatst om haar bondige mening te geven.

‘Wat is het probleem?’ Jamie stelt verward de vraag aan mij. Cherokeees hebben kennelijk andere ideeën over uilen, of Jamie kent zijn eigen cultuur niet.

‘In de Ojibwe-cultuur is de uil een metgezel die met je meegaat als je sterft,’ leg ik uit. ‘Niet de beste ambassadeur als je Nish-ouders zover wilt krijgen dat ze hun baby’s laten vaccineren.’

Tante voegt eraan toe: ‘Niet iedereen kent de beginselen. Maar goed, ik heb zo dus een afspraak op kantoor met een medewerkster van de gezondheidsdienst en haar teamleider om te zien of we met spoed nieuwe shirts kunnen bestellen.’

‘Op vrijdagavond?’ Lily is ontsteld en onder de indruk.

‘Tja, ze hebben bijgedragen aan het probleem, dus mogen ze ook deel uitmaken van de oplossing.’ Tante roept de tweeling in het Anishinaabemowins. ‘*Aambe, jiiimshin.*’ Ze schaatsen naar haar toe voor een zoen en een knuffel.

Als hun moeder weg is, vraagt Pauline of Jamie haar wil optillen. Dat doet hij, en ze poseert alsof het hun Olympische optreden is. Ik bewonder de manier waarop hij haar met de perfecte techniek vasthoudt, die ik herken omdat ik jarenlang verplicht moest kunstrijden, anders mocht ik van GrootMary niet ijshockeyen. Ik vraag me af hoelang Jamie aan kunstschaatsen heeft gedaan voordat hij ging ijshockeyen.

Lily ziet me kijken.

‘Ik zou zeggen dat het jammer is dat de nieuwe Supe een vriendin heeft, maar ik weet dat jij niet met ijshockeyers uitgaat, vanwege je *miizii* Hockeywereldregels.’ Ze klinkt bijna boos.

‘Precies. De Hockeywereld moet gescheiden blijven van de Gewone Wereld.’ Op het ijs ken ik de regels. Buiten de ijshal wisselen de regels

nog weleens. Mijn leven is overzichtelijker als de Hockeywereld en de Gewone Wereld elkaar niet overlappen. Net als mijn Fontaine- en Fire-keeperwerelden.

‘Maar het wordt juist leuk als werelden botsen... osmoseontbranding,’ zegt Lily.

Ik grinnik. ‘Je bedoelt de botsingstheorie. Wanneer er twee dingen in botsing komen en energie uitwisselen mits de reagerende deeltjes genoeg kinetische energie hebben.’

‘O, ja. Hoe is het mogelijk dat ik ze door elkaar haal?’ Ze lacht. ‘Maar serieus, jouw regels zijn zo zwart-wit. Waarom kun je niet gewoon...’

‘Lily?’ roept een stem. We draaien ons allebei om en ik verstijf als ik Lily’s ex een paar meter verderop bij de boarding zie staan. Ik word zenuwachtig als ik zijn vertrouwde hoopvolle glimlach zie en kijk naar Lily om te zien hoe ik moet reageren.

We zaten in de kantine van de lagere school toen Lily voor het eerst die lieve, sullige Travis Flint het alfabet hoorde boeren. Ze moest zo hard lachen dat er melk uit haar neus kwam. Het was de beste reactie die hij ooit had gehad; Travis viel direct als een blok voor Lily. Toen hij ouder werd en scherpe jukbeenderen en een hoekige kaaklijn ontwikkelde, zagen de meisjes op de middelbare school opeens hoe waanzinnig aantrekkelijk de lolbroek van de klas was. Travis straalde, vooral als hij Lily aan het lachen maakte.

Dat veranderde allemaal in december, halverwege ons eindexamenjaar.

Ik kijk Lily onderzoekend aan. Als ze met Travis gaat praten, moet ik me voorbereiden op de zoveelste aflevering van *De Lily en Travis Show*. Het is een drama dat steeds opnieuw wordt verlengd, ook al blijven ze dezelfde verhaallijn herhalen.

Gelukkig schaatst ze weg en wil ze duidelijk niet met hem praten. Travis heeft geen schaatsen aan, maar toch blokkeer ik de toegang tot het ijs en gebruik elke centimeter van mijn lichaam om een ondoordringbare muur te creëren. Elke hockeyploeg heeft een rammer nodig, iemand die een knokpartij begint of een vergrijp wreekt. Ik ben Lily’s rammer.

‘Ach, Dauny, doe nou niet zo.’ Travis heeft zulke ingevallen wangen

dat het bijna ziekelijk is. Alle zachtheid is verdwenen. Hij lijkt nog maar een schim van de grappige jongen die me ooit zo hard liet lachen dat ik het in mijn broek deed. 'Ik zweer je dat ik clean ben. Ik wil alleen met haar praten.'

'Gaat niet gebeuren, Trav.' Ik zet mijn handen in mijn zij om me nog breder te maken.

'Ik ben clean,' herhaalt hij. 'Voor haar blijf ik clean.'

'Dat weet ik,' zeg ik. Ik weet dat hij het echt meent, maar dat betekent nog niet dat het voor hem een goed idee is om bij Lily te zijn. Meestal zeg ik jongens wat ik vind van hun gelul, maar als ik de oprechte toon in zijn stem hoor, wil ik hem bijna knuffelen. Het zijn niet de typische Jongensleugens.

Jongensleugens zijn dingen die jongens impulsief verklaren, maar die met wat tijd en afstand vervagen. Ik heb heel wat Jongensleugens gehoord dankzij TJ Kewadin, de nieuwste agent van de Sugar Island Ojibwe Tribe. *Ik moet steeds aan je denken. Of: De universiteit van Michigan is maar een paar uur rijden van Central, dat kan onze relatie wel aan.* En mijn favoriet? *Ik hou van je.*

Travis liegt niet als zijn gekwelde stem overslaat. 'Ik mis haar gewoon zo. Ik doe alles om haar terug te krijgen.'

'Ik weet dat je alles zou doen. Daarom ben ik de rammer.' Lily heeft me verteld wat hij heeft gedaan: *Ach toe, Lily-bit. Het is een liefdes-medicijn. Daar wordt onze relatie sterker van. Probeer het voor mij.*

'Trav, misschien moet je clean blijven voor jezelf. Ga naar ceremonieën. Zorg dat je weer gezond wordt.'

Travis' ogen beginnen te stralen en even weet ik weer hoe grappig en aantrekkelijk hij vroeger was. Hij was de leukste vriend die Lily had. We volgden bijna alle pluslessen scheikunde en natuurkunde samen. Travis Flint was ook een vriend van mij.

'Dan lukt het, hè Dauny?' zegt hij uitgelaten, en hij draait zich om alsof hij naar de dichtstbijzijnde zweethut wil rennen. 'Ik beloof dat ik naar het Inheems Gezondheidscentrum ga. Naar de medicijnvrouw.'

'Zorg dat je gezond wordt voor jezelf. Niet voor haar!' roep ik hem achterna.

Ik heb een onrustig gevoel als ik kijk hoe Travis verdwijnt. Snel schaats ik een rondje, op zoek naar Lily. Ze kan altijd wel een knuffel gebruiken na een ontmoeting met Travis. Dan luister ik naar wat ze wel en niet te zeggen heeft en steun ik haar bij alles wat ze besluit.

Ik vind *De Lily en Travis Show* echt niet leuk. Ik kijk alleen omdat mijn beste vriendin de hoofdrol speelt en ze mijn bescherming nodig heeft. En mijn steun. Rammers moeten per slot van rekening dingen doen die andere spelers niet kunnen of willen.

Ik heb Travis wel vaker gezien als hij er slecht aan toe was, maar dit voelde anders. Hij leek de wanhoop nabij, alsof hij de juiste beslissing wil nemen om de verkeerde redenen. Ik neem me voor Travis in de gaten te houden om ervoor te zorgen dat hij uit Lily's buurt blijft zolang het niet goed met hem gaat. Ik ben bang dat er voor haar meer op het spel staat dan een gebroken hart.

Na het eten breng ik de tweeling naar huis in mama's auto. Ik ben van plan om bij tante te blijven slapen, zoals ik elke paar weken doe. Zelfs met Pauline en Perry die op de achterbank zitten te klieren, lijkt de overtocht op de veerboot naar Sugar Island op vijf minuten mediteren. Ik vraag me af of het ook zo was voor mijn voorouders toen ze het woelige water in kano's van berkenbast overstaken. Of ze warm vanbinnen werden omdat ze thuiskwamen.

Ik werp een blik op de auto naast me en zie Seeney Nimkee. Snel kijk ik de andere kant op en zak onderuit in mijn stoel. Seeney is pas zestig geworden, dus is ze nu officieel een Oudste. Ze is een mentor van mijn tante en werkt voor het Inheems Gezondheidscentrum van de stam. Ze is een keer tegen me tekeergegaan omdat ik bij onze jeugdstamraad was gaan zitten terwijl er Oudsten waren die stonden. Ik was overeind geschoten en zelfs toen bleef ze de hele tijd naar me kijken. Na afloop stond ik te janken op het toilet en sindsdien kijk ik wel uit als zij in de buurt is.

Twee honden, Elvis en Patsy, blaffen naar mama's auto als ik de slingerende oprit van tante en Art op rijd, die uitkomt bij een chalet-achtige blokhut met aan de noordkant uitzicht op Canada. Langs de oprit staan een open garage en een enorme boomhut. Zodra ik heb geparkeerd, tuimelt de tweeling de auto uit en sleept me mee naar de boomhut.

Hun lievelingsspel is Kasteel en dan vechten we over de hele lengte van het boomfort tegen denkbeeldige draken en trollen. Mijn strijdkreet is altijd: 'Voor ons geen stinkprins!' Perry heb ik overtuigd, maar Pauline is er nog niet zo zeker van.

Als tante thuiskomt, help ik haar met het in bad doen en voorlezen

van de meisjes. Als ze in bed liggen, vouwen we samen de was op aan het granieten kookeiland.

‘Heb je zin in Lake State?’ vraagt tante.

‘Ja, Lily en ik hebben ons ingeschreven voor vakken, maar ik heb een waardeloos rooster,’ jammer ik. ‘Elf studiepunten is niet voltijds. Stel dat ik niet in die ene biologiewerkgroep kom?’

‘Je maakt je veel te snel druk om die shit. Lake State gaat je heus niet naaien. Jouw achternaam staat nota bene op een van de studentenhuizen.’

Ik zeg niets en concentreer me op het opvouwen van Perry’s t-shirts. Even later staat tante op en schenkt een beker lavendelthee voor me in. Ze zet hem neer en strijkt over mijn haar.

Als ik bij mijn Firekeeper-familie ben, noemt mijn oudere neef Monk me soms *Waabishkimaanishtaanish*, als tante het niet kan horen. Als ze er ooit lucht van zou krijgen dat hij me Wit Schaaap noemt, zelfs als hij *giuwashkwebii* is, kan hij met twee blauwe ogen vertrekken.

Maar zo nu en dan maakt tante zelf een scherpe opmerking die me tot in het diepste van mijn Fontaine-ziel raakt.

Art komt de werkplaats in de garage uit en begroet me met een stevige knuffel, waarmee hij de ongemakkelijke stilte in de keuken doorbreekt. Zelfs als ik niet had geweten waar hij vandaan kwam, zou de sinaasappelgeur van handreiniger, brandende salie en WD-40 hem verraden.

Als Art tante een zoen geeft, ontspant ze en verandert ze in een mildere versie van Teddie Firekeeper. Bij mij en de tweeling is haar liefde gelaagd – een teder hart onder een schild van strenge liefde. Maar als ze in de donkerbruine armen van haar man ligt, laat ze haar schild zakken.

Mijn telefoon broemt met een bericht van een onbekend nummer.

###-###-####. Jamie Johnson hier. Levi heeft me uitgenodigd vr je feest. Heb je nr van hem. wilde zkr weten dat j d nieuwe r niet uitgooit. Cool?

Mijn eerste gedachte is: *Jamie appt mij?* Mijn tweede: *Waar is Levi verdomme mee bezig?* En mijn laatste: *Wie heeft hij nog meer uitgenodigd?*

Het feest waar Levi Jamie kennelijk alles over heeft verteld is niet echt bedoeld als feest. Lily en ik logeren soms in het huis van mijn grootouders en dan doen we ons tegoed aan de drank in de kast en de wijn in de kelder. Het is de bedoeling dat we zorgen dat alles in orde is in het grote huis, omdat er niemand woont. Mama wil het niet verkopen, want ze denkt dat GrootMary er weer wil wonen als ze hersteld is. Daar durf ik haar nog niets over te zeggen.

Lily kwam met het idee om een paar vrienden uit te nodigen en te vieren dat ik heb besloten naar Lake State te gaan. Het was waarschijnlijk niet zo slim om Levi te vragen bier voor ons te regelen.

Art grinnikt. ‘Dat is nog eens een tegenstrijdige reactie op een app.’

Ze staan allebei naar me te kijken. Ik duw mijn telefoon in mijn zak en voel dat ik rood word.

‘Vast de nieuwe Supe die ik vandaag heb ontmoet,’ zegt tante met een grijns naar Art. ‘Cherokee. Hij heet Jamie. Ik ben nieuwsgierig naar zijn litteken.’ Tante beschrijft het voor Art en eindigt met: ‘De snee is te recht om van een ongeluk te zijn.’

‘Zijn oom heeft oom Davids baan aan Sault High.’ Mijn stem slaat over.

‘Het leven gaat door, Daunis,’ zegt tante zacht.

‘Maar het is zo oneerlijk,’ zeg ik. Ik frons mijn wenkbrauwen om niet te huilen, terwijl Art me weer naar zich toe trekt.

‘Ik geloof niet dat eerlijkheid een van de Zeven Grootvaders is,’ zegt tante.

De Zeven Grootvaders zijn beginselen over leven volgens de Anishinaabe *minobimaadiziwin* – onze goede manier van leven – door liefde, nederigheid, respect, openheid, dapperheid, wijsheid en waarheid. Elke ochtend voeg ik een van hen aan mijn gebed toe om me te helpen een sterke Nish kwe te worden zoals mijn tante.

Ik snap wat ze zegt. Tante heeft gelijk, zoals meestal. Misschien is mijn moeder niet de enige die het moeilijk vindt om het leven op te pakken na oneerlijke gebeurtenissen.

We zijn gezellig samen, totdat tante en Art hand in hand de trap op lopen. Ik maak me klaar om naar bed te gaan, maar voordat ik mijn

telefoon aan de lader hang, lees ik Jamies berichtje nog een keer.

Ik denk aan vandaag op het ijs, toen ik hem voor het eerst zag. Voordat hij zelfs maar zijn mond had opengedaan, had ik zijn naam al tig keer van Levi gehoord, altijd vol bewondering. Volgens Levi was Jamie naar de open selectiedag gekomen vlak voordat het team werd aangekondigd. De Superiors hadden een selectiedag voor de voorlopige ploeg, voor de goalies en speciaal voor genodigden georganiseerd. Een onbekende die zo- maar tijdens de open selectiedag was gekozen, moest wel fantastisch zijn.

Ik maak een overzicht van wat ik over Jamie weet, opgepikt van geruchten en ons korte gesprek. Om te beginnen, zeg ik streng tegen mezelf, heeft hij een vriendin. Verder heeft hij een interessant litteken in zijn gezicht. Hij was eerst kunstschaatser. Hij is Cherokee, maar niet verbonden met zijn gemeenschap.

Ik vraag me af of het moeilijk voor hem was om zoveel te verhuizen. Ik zou het niet weten. Ik woon al in de Sault sinds ik drie maanden oud ben en heb altijd familie om me heen gehad. De Firekeepers zijn een van de oudste families op Sugar Island. En naast het studentenhuis met de naam van mijn grootvader erop, zijn er in de stad straten vernoemd naar GrootMary's voorouders. Zij waren de eerste Franse bonthandelaars die hier eeuwen geleden samen met katholieke missionarissen arriveerden.

Ik ben zonder twijfel van hier.

Maar ook al liggen mijn roots hier, ik heb niet altijd het gevoel dat ik hier thuishoor. Zoals elke keer wanneer mijn Fontaine-grootouders of hun vrienden de Ojibwe-kant van mijn familie zien als een fout of een last die overwonnen moet worden. En de keren, minder vaak, maar des te hartverscheurender, dat mijn Firekeeper-familie me eerst als Fontaine ziet en pas daarna als een van hen. Als ze dingen over de Zhaaganaash zeggen en even later beseffen dat ik er ook nog ben. Het is moeilijk uit te leggen hoe het is om zo verbonden te zijn met alles en iedereen hier... en toch het gevoel te hebben dat niemand me echt helemaal kent.

Voelt Jamie zich ook zo als hij weer eens verhuist? Ongezien?

Ik zucht en beantwoord zijn app.

IK: alles cool, tot morgen.

Ik ga lekker op de overmaatse bank in de grote kamer liggen en kijk naar de sterren door de hoge ramen. Normaal val ik snel in slaap op Sugar Island, maar vanavond wisselen vreemde gedachten over Jamie Johnson zich af met zorgen om Travis en wat zijn achteruitgang met mijn beste vriendin doet. En dan Levi's acties, dat hij Jamie heeft uitgenodigd en mijn mobiele nummer heeft doorgegeven, dat is verdacht. Mijn broer heeft altijd bijbedoelingen.

Ik word wakker van tantes voetstappen op de trap. Het is nog donker en er staan nog meer sterren aan de hemel dan zojuist.

Ik ben klaarwakker als ik haar stem hoor: diep en hardvochtig, fluisterend door op elkaar geklemde tanden.

'Waar? Zeg dat ze blijft waar ze is... Ja, ik ben onderweg... Nee, hou haar uit de buurt... Omdat het een *blanket party* is, geen moord... Verdomme... Ik kom eraan.'

Ik schiet overeind, maar tante kijkt me waarschuwend aan en loopt langs de bank. Ik sta op en volg haar met bonkend hart naar de bijkeuken. Een *blanket party* is als een man een vrouw iets aandoet en haar nichten hem meenemen naar het bos, in een deken wikkelen en in elkaar trappen. Ik vroeg tante ernaar toen ik er voor het eerst over hoorde. Zij noemde het Nish kwe-gerechtigheid. Lily en ik hadden elkaar plechtig beloofd dat we elkaar erover zouden vertellen als een van ons ooit bij zoiets aanwezig zou zijn.

'Neem me mee,' zeg ik smekend, terwijl zij haar sleutels zoekt.

Lily is meestal degene die me vertelt over *rez*-gebeurtenissen. Dit is mijn kans om haar ook eens iets spannends te kunnen vertellen. Tante vormt mijn enige toegang tot Ojibwe-ceremonieën, en soms mag ik mee naar vollemaanceremonieën, maar samen met haar naar een *blanket party* gaan zou veel meer betekenen. Dan zouden de andere *Nish kwewag* in de gemeenschap mij eens als een echte Firekeeper zien. Niet alleen een Fontaine.

En stel dat de *blanket party* uit de hand loopt en tante mijn hulp nodig heeft?

'Absoluut niet.' Ze duwt haar mobiel in haar beha.

‘Maar ik wil mee.’ Ik verbaas mezelf. Ik ben nog nooit tegen tante ingegaan; haar wil is wet.

Ze draait zich in een flits om en doet een stap naar voren, maar ik blijf staan. Tante kijkt boos. Dan verandert er iets in haar blik, een energie die haar boosheid zowel vergroot als scherpstelt. De haren op mijn armen en in mijn nek gaan rechtovereind staan.

‘Dit zijn nare zaken en ik wil jou daar niet bij in de buurt hebben.’ Ze spuugt bijna in mijn gezicht. ‘Ga studeren. Rollebol met Jamie. Leef je leuke leven.’

Ze draait zich om en is verdwenen. Ik sta met trillende handen in het donker. Haar afwijzing schrijnt als een klap in het gezicht.

Mijn neven en nichten vertellen altijd verhalen over haar strijdvaardige tijd. Verhalen over Geduchte Teddie en haar legendarische streken die met elke vertelling grappiger worden. Zoals de keer dat ze met vrienden in een kroeg zat en een Zhaaganaash-kerel elk meisje vroeg of ze indiaans was en hoeveel procent dan wel? Hij had wellustig naar tante gekeken en gevraagd of ze hem wilde laten zien welke lichaamsdelen indiaans waren. Ze had hem een stomp tegen zijn keel gegeven. Toen hij naar adem hapte, had mijn tante hem verteld dat hij zojuist een echte indiaanse vuist had gevoeld en dat ze er nog een had als hij die ook wilde zien.

Vanavond zie ik voor het eerst een glimp van de angstaanjagende versie van tante.

Daar is niets grappigs aan.

Als ik de volgende ochtend wakker word, ligt Perry naast me. Ik hang met mijn kont half over de rand van de bank. Ik ga op mijn zij liggen en kruip tegen haar aan. Ze slaapt met haar mond open; haar adem ruikt naar zoete mais. Net als ik weer wegdommel, prikt een vinger tegen mijn schouder. Ik huiver.

‘Je weet dat dat mijn zere schouder is,’ zeg ik nijdig, en ik draai me om.

‘Wil je pancakes bakken?’ fluistert Pauline luid. Haar adem ruikt naar maischips.

‘Ik wil pancakes,’ zegt Perry. Ze heeft haar ogen dicht, slaapt nog half.

Soms weet je gewoon dat je tegenover krachten staat die zo sterk zijn dat je ze niet kunt negeren. Ik sla mijn arm om Paulines gespierde lijfje en trek haar over me heen, zodat ik haar en Perry een stevige knuffel kan geven.

‘*Ninde gidayan.*’ Mijn hart is van jullie. Ik geef de meisjes een zoen.

Ik ga rechtop zitten, zie tantes auto op de oprit en slaak een zucht van verlichting. Dan denk ik weer aan haar afwijzing van vannacht, maar ik duw de pijn weg en houd me voor dat ze in elk geval veilig thuis is. Tegen de tijd dat ik in de badkamer klaar ben, staan Perry en Pauline bij het kookeiland op me te wachten. Ze zijn gek op mijn pancakes. Ik zet het elektrische wafelijzer voor ze neer, laat het opwarmen en maak ondertussen een pot koffie.

‘Vertel me eens waar jullie vannacht zijn geweest,’ zeg ik, terwijl het koffiezetapparaat begint te druppelen. Ze vertellen me altijd graag over hun dromen. Ik luister terwijl ik de ingrediënten voor het beslag in de blender gooi.

Perry was in een bankkluis vol met prachtige sieraden. Ze pocht: ‘Ik

was de slechterik, tante Daunis, en ik was er heel goed in.'

'Pearl Mary Firekeeper-Birch, juwelendief!' Ik lach. 'En jij, zus?'

Pauline vertelt dat een mysterieuze jongen haar in haar dromen heeft bezocht en haar heeft gezegd dat ze een prinses is.

'Weet je, Pauline, je kunt ook een prinses zijn zonder dat een jongen je dat vertelt,' zeg ik, terwijl ik een slok koffie met cacaomix erdoorheen drink.

Pauline rolt met haar ogen.

'Aho,' kweelt Perry, het Ojibwe-equivalent voor *amen*. Ik reageer door mijn koffie uit te spugen.

De meiden willen vandaag berenpancakes. Terwijl ik beslag op het hete ijzer giet, komen tantes woorden als een boemerang bij me terug. *Leef je leuke leven*. Afgeleid verpruts ik de berenoren. Ik vloek zachtjes en repareer ze door er meer beslag op te gieten en ze buitenaardse pancakes te noemen. Pauline pruilt, maar Perry propt die van haar vrolijk in haar mond.

Als tante en Art beneden komen, zit de tweeling met een buik vol pancakes en ahornsiroop, die vorig jaar tijdens de Sugar Bush is getapt, op de bank *SpongeBob SquarePants* te kijken.

'*Miigwetch*, meisje,' zegt Art hartelijk. Hij bedankt me altijd voor de tijd die hij en tante samen kunnen zijn.

Snel kijk ik naar tante die oogcontact vermijdt. Ik weet niet hoe laat ze vannacht is thuisgekomen, maar ik kan merken dat er iets is gebeurd. Meer dan de blanket party. Ik weet niet of ik als eerste iets moet zeggen of dat ik moet wachten tot zij erover begint. Hoe dan ook, ik betwijfel of ze er veel over zal zeggen waar de tweeling bij zit.

En inderdaad, tante babbelt tot ik weg moet. De tweeling gaat zoals altijd op mijn voeten zitten; ze smeken dat ik moet blijven, terwijl ik ze meesleep naar de deur. Als ik ze eenmaal van me heb afgeschud, omhelst Art me weer. Meestal knikt tante naar me en zegt ze dat ik me goed moet gedragen, uit moet gaan van mijn eigen kracht of goed moet richten als ik iemand in de ballen trap. Het standaard Nish kwe-riedeltje.

Maar vandaag omhelst ze me. Houd me vast als ik allang heb losgelaten.

‘Ninde gidayan,’ zegt ze in mijn oor.

Ik kan wel janken, maar weet niet goed waarom. Tante is vandaag vol berouw. Ik zou alleen willen dat dat niet nodig was. Misschien heeft de blanket party geen problemen opgelost, alleen nieuwe ellende gecreëerd.

Ik moet er de rest van de dag aan denken. Ik zie Lily die middag bij het grote huis om schilderijen en andere waardevolle spullen veilig in mijn grootvaders bibliotheek op te slaan. Ik wil kunnen genieten van het feest en niet de hele tijd bang zijn dat er iets beschadigd raakt.

Ondertussen vertel ik Lily over de blanket party.

‘Wie zouden ze te grazen hebben genomen?’ mijmert ze. ‘Stel je voor dat het een stamraadslid of de burgemeester is, of een docent die nu met een blauw oog rondloopt? En zegt dat hij tegen een deur aan is gelopen of zoiets stom?’

‘Ik hoop alleen dat degene die ze met de blanket party wilden helpen, zich nu veiliger voelt,’ zeg ik.

Levi arriveert rond acht uur met bier bij het huis van mijn grootouders. Ijskoud, zoals beloofd. Ik merk dat Lily kwaad is.

We zetten het vaatje in de keuken, waarna Levi vertrekt om zijn vrienden op te halen en over zijn schouder roept: ‘Drink niet alles op voordat ik terug ben!’

‘Ik snap niet waarom je boos bent,’ zeg ik, als we naar de bibliotheek naast de eetkamer lopen waar de drankkast staat. ‘Levi heeft ons net een grote dienst bewezen.’

Ze gromt gefrustreerd. ‘Wat kun jij toch dom zijn.’

‘Hé. Ik kan pas in oktober legaal in Canada terecht, en tante heeft me gewaarschuwd dat ik haar nooit om alcohol mag vragen. Anders hadden we vette pech gehad, tenzij oma June dit vaatje voor ons had willen kopen.’ Plagerig zeg ik: ‘Kom op, Lily, weet je hoe vernederend het is om mijn drie maanden jongere broertje te vragen om bier voor ons te scoren?’

‘Je loopt te zeiken over de Hockeywereld, en vervolgens nodig je de koning van de Hockeywereld uit voor ons feest. Ik dacht dat we alleen wat vrienden zouden uitnodigen.’

‘Krijg nou tietten, Lil. Het is een feest. Lake State. Joehoe!’ zeg ik weinig enthousiast. ‘Alleen Levi en zijn vrienden komen. En Jamie Johnson. Hoe kan ik het goedmaken?’

‘Je hebt *Jamie* uitgenodigd?’ Ze kijkt me met grote ogen aan. ‘O, nou snap ik het. Krijg zelf tietten en geef die Nieuwe een vette tongzoen.’

‘Kreeg ik ze maar, mens,’ zeg ik, en ik kijk naar mijn platte borst. ‘En ik ben echt niet van plan Jamie te zoenen. Levi is degene die hem heeft uitgenodigd. Bovendien heeft hij een vriendin.’ Ik verwacht tegengas van Lily vanwege mijn afwerende toon, dus besluit ik dat het tijd is voor grappa.

Ik loop naar de drankkast. Het waterdichte alarmsysteem van mijn opa hield in dat hij de sleutel aan de achterkant van de chique kast hing. Alsof je je wachtwoord op een post-it hebt geschreven en op je computerscherm hebt geplakt. Ik pak een fles importgrappa en neem een grote slok. De Italiaanse cognac trekt een branderig spoor tot in mijn maag.

‘Als de vriendin wat met een hockeygod heeft die duizenden kilometers verderop speelt... Waar komt hij eigenlijk vandaan? Interesseert me ook niet. Dan weet zij ook wel hoe laat het is,’ zegt Lily.

‘Zou je dat ook tegen mijn moeder hebben gezegd?’ Ik neem nog een slok grappa. ‘Je weet dat ze nooit heeft kunnen verwerken dat ze mijn vader en Levi’s moeder toen heeft betrap.’

‘Weet ik, weet ik. Ik zei alleen dat je hem moest zoenen omdat je met niemand meer bent geweest sinds TJ, en dat was twee jaar geleden. Stomme scharrels tellen niet mee.’ Ze slaakt een zucht die te groot lijkt voor haar lichaam. ‘Ik baal omdat je broer zich ermee bemoeit en vervolgens draait alles weer om hem. Dit was voor ons bedoeld.’

Ze heeft gelijk. Ik neem nog een slok. Het is alleen de eerste slok die brandt. Deze verspreidt een ontspannende warmte door mijn lichaam.

‘Het wordt hartstikke leuk. Het gaat nog steeds om ons. Over drie weken gaan we studeren. Je moet oma June zeggen hoeveel je boeken gaan kosten, zodat je een van haar waardebonnen kunt inwisselen.’ Lily heeft voor haar eindexamen acht handgeschreven waardebonnen van haar overgrootmoeder gekregen: *Deze bon is goed voor een semester*

boeken en materialen voor Lily June Chippeway. Liefs van oma June. Niet overdraagbaar.

‘Je hebt gelijk, en als we eenmaal aan Lake State zijn begonnen, zijn we af van Levi en zijn jongens.’ Lily duikt in de drankkast en haalt een fles Frangelico tevoorschijn. Ze klinkt met de vreemde fles, in de vorm van een priester, tegen mijn fles transparante drank waar een druiventakje in drijft.

Voordat we drinken, steekt Lily haar linkerhand uit en doen we onze speciale handdruk.

‘Lake State, schat,’ zeg ik, bij onze laatste vlinderfladderfinale.

Lily laat een lee-lee horen die mijn trommelvlies bijna doorboort.

Twee uur later geeft mijn kleine rammer Levi de wind van voren omdat de muziek te hard staat.

‘Wíl je soms dat de politie komt?’ Lily klinkt precies als oma June wanneer die iemand op z’n donder geeft. Levi negeert haar tot ze eraan toevoegt: ‘De reservaatpolitie is bevoegd om buiten het reservaat rez-zaken af te handelen, dus misschien is TJ straks degene die hier op de stoep staat omdat iemand heeft geklaagd over geluidsoverlast.’

Onmiddellijk zet mijn broer Hoobastank zachter.

‘En ik heb je gezegd dat je Amy Winehouse moet draaien,’ zegt ze.

‘En ik heb jónú gezegd,’ reageert Levi, ‘dat ik niet van die rare muziek draai die niemand kent.’

Als Lily vloekend begint over de genialiteit van Amy Winehouse, tel ik dat er vierentwintig mensen in het grote huis zijn. Ik neem voor elke zes een slok grappa. Het vaatje bier zal zo wel leeg zijn. Dan vertrekken Levi en zijn vrienden vanzelf. Misschien wordt Lily dan rustig. Alles komt goed. Ik voel me nu al goed. Zo goed zelfs dat ik de fles grappa naar Jamie Johnson uitsteek als hij naast me komt staan, zodat hij zich ook goed kan voelen. Hij neemt een slokje en hoest.

‘Wat is dit? Zelf gestookt?’ sputtert hij.

‘Grappa. Italiaanse cognac,’ zeg ik. ‘Gemaakt van het spul dat overblijft als alle druiven zijn uitgeperst voor de wijn.’ Ik neem weer een slok en bied aan om Jamie het huis te laten zien.

Daunis, de vriendelijke gastvrouw... meer niet. Het is beslist niet mijn bedoeling om alleen met hem te zijn. Een of ander eng wijf dat Levi zeker heeft uitgenodigd loopt achter ons aan als we naar boven gaan. Stomme wannebe zeeduiwel die de volgende vriendin van Jamie Johnson wil zijn.

Zeeduivels. Zo noem ik de ijshockeysletjes. Bodemdieren waarvan het vrouwtje haar partner bijt waarna hij met haar versmelt. Een parasitisch aanhangsel dat niet in staat is zelfstandig te bestaan.

‘Er is een ouderslaapkamer met eigen toilet, nog drie slaapkamers, twee badkamers en een geheime deur naar de enge zolder.’ Ik zwaai onhandig met mijn arm naar alle deuren.

Jamie moet lachen om mijn wilde bewegingen.

‘Wacht even, dus jij bent hier opgegroeid?’ vraagt het meisje.

‘Tot mijn zesde. Toen mijn moeder haar opleiding afrondde, ging ze op een kleuterschool werken en kocht een huis een eindje verderop.’ Ik knijp mijn ogen samen naar de zeeduiwel die als een haai rond Jamie cirkelt. ‘Maar, ja. Elke zondag en in de vakanties was ik hier.’

Ik ga hen voor door een gang met lambrisering, wijs naar de verborgen zolderdeur en leg mijn vinger tegen mijn lippen om te benadrukken dat hij geheim is.

Jamie blijft even staan en bekijkt mijn eindexamenfoto aan de muur. GrootMary stond erop dat ik mijn haar krulde. Ik heb een dromerige blik op mijn gezicht. De eindexamenportretten van mijn moeder en oom hangen ernaast. Ze lijken amper op wie ze zijn geworden.

Mama deed een jaar later dan haar leeftijdsgenoten eindexamen en ze was de enige met een kleuter. Haar donkerbruine haar zit in een volumineuze pony vol haarlak en er lopen twee vlechten langs haar hoofd naar achteren naar de rest van haar haar dat los over haar schouders hangt. Haar inspanningen om stijlvol te zijn hebben iets hartverscheurends, net als de manier waarop ze naar de camera glimlacht met haar prachtige groene ogen vol hoop. Ik wil die versie van mijn moeder het liefst omhelzen. Ze heeft geen idee met welke verliezen ze te maken zal krijgen.

David ziet eruit alsof hij de Sault niet snel genoeg in zijn achteruitkijkspiegel kan laten. Dat hij niet kan wachten tot hij hier weg kan,

ergens naartoe waar mensen van wild en weelderig houden en niet zo nodig binnen de lijntjes hoeven te kleuren. Hij draagt een saai pak en is net naar de kapper geweest om zijn moeder een plezier te doen, maar zijn paarse das en pochet zijn mijn ooms eerbetoon aan Prince.

‘Let maar niet op de vreemde foto’s aan de muur,’ zeg ik. ‘Deze mensen zijn binnenkort onherkenbaar. Zelfs voor zichzelf.’

‘Jij bent raar,’ zegt het meisje.

Ik haal mijn schouders op en neem nog een slok grappa, voordat ik mijn groep de trap af leid.

‘Die wil ik wel voor je vasthouden,’ zegt Jamie, en hij pakt de fles.

‘Ja. Een hockeygod met goede manieren. Goed van je, Jamie Johnson. En welkom in Sault Sainte Marie.’ Ik gebaar als een spelshow-presentatrice. ‘En wees geen toerist die het uitspreekt als *soo*. Het is *soe*.’

‘Begrepen,’ zegt hij. ‘Wat ken je veel fascinerende feiten.’

Ik hoor dat hij de spot met me drijft. ‘*Miigwetch*, hockeyprins.’ Ik kijk om me heen. ‘Hé... waar is dat meisje gebleven?’

‘Volgens mij ben je haar kwijtgeraakt,’ zegt Jamie.

‘*C’est la vie*.’ Dat is het leven.

‘*Qui n’avance pas, recule*,’ zegt hij. Wie niet vooruitgaat, trekt zich terug.

Ik staar hem aan. Jamie spreekt Frans? Voordat ik hem ernaar kan vragen, raak ik afgeleid door zijn ogen. Hij staat zo dichtbij dat me opvalt dat zijn irissen lichter zijn bij de pupil en een donkerbruine rand hebben die als het ware in het geelbruin overgaat. Grappa heeft mijn gezichtsvermogen zeker verbeterd, want ik zie elk detail.

‘Je staart,’ zegt Jamie.

‘Eh... er zitten meisjes achter je aan,’ verklap ik. Ik heb het nog niet gezegd of ik besef al hoe stom dat klinkt.

‘Bedankt voor de waarschuwing.’ Zijn brede grijns trekt aan het einde van zijn litteken.

‘Hé, Bubbl’ We draaien ons om en zien dat Levi met twee treden tegelijk naar boven komt. Hij slaat zijn arm om me heen. ‘Wil je iets voor me doen?’

Ik zet me schrap. Vorig jaar wilde hij dat ik met zijn beste vriend

Stormy uitging tijdens Shagala, en hij wilde een keer dat ik Anishinaa-bemowin-bijnamen bedacht voor zijn vrienden en ploeggenoten. Eén jongen bleef maar zeiken dat hij een indiaanse naam wilde die beter was dan die van alle anderen, dus zei ik dat *Gaagiigidoo-bineshiinh* 'de grootste en sterkste vogel' betekende. Wekenlang liep hij op te scheppen over zijn nieuwe naam, totdat een *Nishnaab*-vriend hem uiteindelijk uit de droom hielp en uitlegde dat het papegaai betekende. Met andere woorden, een naprater.

'Wil jij Jamies Supe-ambassadeur zijn?'

'Ik? Maar... ik hoor er helemaal niet bij,' zeg ik verrast. 'Die meiden willen altijd de eerste rechten hebben op de nieuwe Supes.'

'Precies.' Levi kijkt Jamie veelbetekenend aan voordat hij eraan toevoegt: 'Daarom zou je perfect zijn. Jamie heeft een vriendin. Op die manier hou je alle pucksletjes bij hem weg.'

Ik grom. 'Je weet dat ik een hekel aan dat woord heb.'

'Sorry, Bubb,' zegt Levi snel. 'Wat ik bedoel is dat jij met hem zou kunnen hardlopen en dan kun jij hem van alles over de stad vertellen.' Hij wendt zich tot Jamie. 'Wist je dat Daunis vier jaar achter elkaar in de herenploeg van Sault High zat? En ze mocht de afscheidsrede houden.'

'Het was me al wel opgevallen dat ze veel leuke feiten kent,' zegt Jamie met een knipoog.

'Hé, waarom heb ik nou het gevoel dat dit doorgestoken kaart is?' zeg ik, als het tot me doordringt.

'Ik wil alleen maar helpen, Bubb. Als een ander meisje Jamies ambassadeur zou worden, betekent dat gegarandeerd vechten.'

'Verbeeld je maar niets.' Ik rol met mijn ogen. 'Maar als je denkt dat dat waar is... worden ze dan niet boos op mij?'

'Niemand die jou lastigvalt,' zegt hij. 'Je bent retestoer. Net als tante Teddie.'

En door die toverwoorden, de tevreden blik van de Nieuwe en de warmte van de grappa, wil ik wel Jamies ambassadeur zijn.